

יוסף זוסף זוסדי ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "הסדרי זוסף זרחל" [בהשתתפות כולל "חוני המעל"ן]
 העלון לע"א בני מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מתפללים

שבת יז' שבט ה-תשפ"ד
פרשה: בשלח
הפטרה: ותשר דבורה

הדלקת נרות - 16:46
צאת השבת - 17:40
ר"ת - 18:13

הדלקת נרות בשבת הבאה **16:52**

שבת	נתיב
5:28 <	5:33 < עמוד השחר:
5:35 <	5:40 < זמן טלית:
6:32 <	6:36 < זריחה:
11:54 <	11:52 < חצות:
12:20 <	12:19 < מנחה גדולה:
17:15 <	17:09 < שקיעה:

עונג שבת

העונג בתפילת שבת הוא עונג נפשי. העונג בסעודת שבת הוא עונג נפשי וגופני. אך הכול הוא עונג אלוקי, שכן גם הכוחות הטבעיים מתעלים בשבת, על-ידי האור האלוקי המתגלה ביום זה.

העלון לפרסומת
 מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"פרשת התלונות"

פרשתנו מתארת ארבע תלונות של בני ישראל, שלוש מהן ארוכות. ניתן לראות התפתחות הדרגתית בין התלונות, כשהשאלה המרכזית היא, כלפי מי מופנות תלונות בני ישראל כלפי הקב"ה, או כלפי משה ואהרן?

בתלונה הראשונה בולט הניתוק הברור שעושה העם בין הקב"ה לבין משה. כאשר רואים בני ישראל את מצרים נוסעים אחריהם, התגובה שלהם היא כפולה: א. "וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה' " תגובה הנראית כחיובית, בתפילה אל הקב"ה. ב. "ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים"... מתוך הדברים משתמע כי לא ה' הוא שהוציא את בני ישראל ממצרים, אלא משה, והוא האשם בצרה שבאה עליהם.

בתלונה השנייה המצב מידרדר. בני ישראל מוסיפים להאשים את משה, והפעם יחד עם אהרן, בהוצאה ממצרים למות במדבר, אולם שוב אין הם פונים בתפילה אל ה'. עם זאת, גם בפרשה זו מבחינים עדיין בני ישראל בין רצון ה' לבין מעשיהם של משה ואהרן: "ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים... כי הוצאתם אותנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב". רצון ה' היה שימותו מוות טבעי במצרים (עיי' רש"ם), ואילו משה ואהרן מביאים אותם למוות בייסורים במדבר.

ואכן, משה ואהרן מודגישים מאוד בתגובה, כי תהליך היציאה ממצרים נעשה ע"י הקב"ה, ותלונה עליהם כמוה בתלונה על הקב"ה: "ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים (בלומר - ולא אנחנו). ובוקר וראיתם את כבוד ה' בשמעו את תלונותיכם על ה' ונחנו מה כי תלינו עלינו. ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכול ולחם בבוקר לשובע בשמיעה ה' את תלונותיכם אשר אתם מלינים עלי, ונחנו מה? לא עלינו תלונותיכם כי על ה'".

בתלונה האחרונה בפרשה שם ה' כבר לא נזכר כלל. שוב התלונה היא כלפי משה - "וירב העם עם משה ויאמרו לנו לנו מים ונשתה", ושוב מנסה משה להבהיר כלפי מי באמת מוסבת התלונה: "ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה'". העם אמנם הוסיף להתלונן "למה זה העליתנו ממצרים להמית אותי ואת בני ואת מקני בצמא", אולם בסופה של תלונה זו נאמר: "ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין". בין אם המשפט האחרון הוא ציטוט, ובין אם הוא פרשנות, המסר ברור הניתוק ממשה מסמל את ההתנתקות מהקב"ה, תהליך שעתיד להגיע לשיאו בחטא העגל.

העלון לע"נ
 דודת א'ז'ה פרץ בת אסתר שנלב"ע כג' שבט
 זצ"ל.ב.ה.

"בית אל יאהודי" ג' Amor for Zion

הפועלים טיפסו החוצה בעזרת סולם, ומארי שלום שבזי התכופף, נטל פיסת עץ עבה ומרובעת שהייתה מונחת לרגליו, חרט עליה כמה שמות קדושים בעזרת מרצע, ומסר אותה לאחד הפועלים שעמדו לצידו.

"רד אל הבור וקבע את פיסת העץ בין הלבנים שבקיר הבור", אמר.

היה זה מחזה עוצר נשימה. הפועל ירד אל הבור וקבע את פיסת העץ בטיט שבין הלבנים, ובאותו רגע ממש אירע הדבר: מים חיים פרצו מבטן האדמה והחלו ממלאים את הבור.

מפלס המים הלך ועלה במהירות, כאשר הפועל עושה דרכו החוצה בזריזות. בתוך רגעים ספורים הייתה הבאר מלאה עד גדותיה במים זכים.

"מים מים" צהלו כולם. "פלא פלאים, מים חיים".

הבאר הפלאית, שנקראה ביר אל יאהודי באר היהודים, עוררה את התפעלותם של כל תושבי אל-בעאדן.

הבאר הייתה מלאה תמיד עד גדותיה במים חיים. עקרות הבית שאבו ממנה בשעות הבוקר, רועי הצאן השקו ממנה את עדריהם לפנות ערב, ומפלס המים לא ירד מעולם.

במשך חודשים ארוכים שחו הכל בפלא העצום, בנס הגדול שנעשה על ידו של מארי שלום שבזי, ורבים נדדו ממרחקים על מנת לחזות בה.

ובכל זאת, עם חלוף הזמן, הלך הנס ונשתכח מפייהם של הבריות. כך הוא טבעו של עולם, להתרגל לניסים שכחים ולראות בהם טבע ומנהגו של עולם.

חלפו עברו שנים. המדרגות המובילות לבאר נשחקו, המעקה שסביב הבאר הרקיב אף הוא, וגם שורות הלבנים העליונות בתוך הבאר הלכו והתפוררו.

וביום מן הימים, בערב שבת אחד. כאשר הבחינה אחת מעקרות הבית היהודיות, מתושבות אל-בעאדן. בפיסת עץ עבה צפה במי הבאר - אורו פניה.

"פיסת העץ העבה מתאימה עד מאוד להבערת התנור, לבשל בו את תבשילי השבת", הרהרה. "רק אייבש את העץ היטב. ואוכל להסיק בו את התנור למשך שעות ארוכות".

והיא משתה את פיסת העץ מן המים, ערמה אותה על ערמת הזרדים שעל כתפה האחת, הרימה את כד המים על כתפה השנייה, ופנתה לשוב הביתה.

פיסת העץ יובשה היטב בחצר הבית. אבל כאשר הניחה אותו עקרת הבית על ערמת הזרדים בתוך התנור ושלחה אש בערמת הזרדים - סירבו הזרדים לדלוך, באורח פלא.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Amor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
 לוח שנה
 לידעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

Amor for Zion

"ולא נזום... הך ארץ פלישתים"

כששמעו הכנענים שישראל נכנסים לארץ, עמדו ושרפו את הזרעים, ועקרו את האילנות, וקצצו את הנטיעות, וסתרו את הבנינים, וסתמו את המעינות. אמר הקב"ה, אני הבטחתי את אברהם אביהם להכניסם בארץ מלאה כל טוב, הריני מעקבם במדבר ארבעים שנה עד שיעמדו הכנענים ויתקנו מה שקילקלו.

"ויקח משה את עצמות יוסף"

במדה שאדם מודד מודדים לו משה זכה בעצמות יוסף, ואין בישראל גדול ממנו, אף הוא זכה שיתעסק בו המקום שנא' ויקבור אותו בגיא. שלפי המידה שמדד להתעסק בעצמות יוסף היותר גדול באנשים. היה בדין שגם במשה יתעסק היותר גדול באנשים, אך אחרי שאין בישראל גדול ממנו לכן נתעסק בו הקב"ה.

"הנני ממטיר לכם לחם... למען אנטנו הילך בתורתו אם לא"

אפשר לרמוז על כל העוסק בתורה דצריך להיות בטחונו בה' יתברך ולא יהיה להוט אחר קיבוץ הממון... וז"ש הנני ממטיר לכם לחם מן השמים.

כלומר צריך שתדעו שהפרנסה תלויה בידי, והטרחא יתירה שטורחים בני אדם היא לחינם וזהו הנני ממטיר, אני הוא הממטיר והפרנסה היא בידי ולכן העם לא יהיו להוטים לאסוף הממון רק יבטחו בה' ויצאו ולקטו דבר יום ביומו.

"אז ישיר"

אמר ר' מאיר, אז ישיר משה, שר לא נאמר אלא ישיר מכאן לתחית המתים מן התורה.

"ויקח משה את עצמות יוסף..."

ארונו של יוסף היה מהלך עם ארון העדות במדבר. ואומות העולם אומרים, מה טיבן של שני ארונות אלו. וישראל אומרים, זה ארון המת, וזה ארון חי העולמים. והן

משיבין ואומרין להן, המת המונח בארון, קים כל מה שכתוב בזה.

"וישם את הים לזרחה ויבקעו המים"

לדעת שמעון איש קטרון בזכות עצמות יוסף נקרע הים דכתיב ויניס החוצה שהיה יוסף גובר על טבעו ומבקע יצרו הטבעי לפיכך בזכותו נקרע טבע הים.

"הנני ממטיר... מן השמים ויצא העם ולקטו"

בדרשותיו של מרן הבית יוסף זצ"ל, הובאה מימרה בשם הרי"ף, זצ"ל: כידוע, העולם כולו מתקיים בזכות הצדיקים החיים בו. כמו שאמרו חז"ל: "על עמוד אחד העולם עומד, וצדיק שמו" ובת קול יוצאת ואומרת "כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת". ועל כך נאמר: "ויאמר ה' אל משה, הנני ממטיר לכם לחם מן השמים", היינו למשה ולאהרן, ובזכות זאת "ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו", היה שפע לכל בני ישראל.

ובאותו ענין, מובא בשם הבעל שם טוב זצ"ל: "כל העולם ניזון בשביל", היינו: מדוע העולם ניזון בשביל צר, ולא בדרך רחבה.

מדוע הוא ניזון בדוחק ולא בהרחבה? משום ש"חנינא בני די לו בקב חרובים". כי הצדיק ניזון בעצמו, לכן העולם מתפרנס בצמצום.

ועל כך אמר הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל: כאשר אליהו הנביא מנע מטר במשך שלש שנים, הוא התארח בבית אשה צרפתית וברכה, שכד הקמח לא יכלה

וצפחת השמן לא תחסר, וכן היה. ופירושו של דבר, שאליהו הנביא רמו ואמר: הגשם ירד בכל הארץ, רק כדי שהצדיק יוכל להתפרנס ולאכול מן היבול. והראיה, שכאשר הצדיק ניזון בדרך נס ואינו זקוק ליבול שדה, נמשכת הבצורת בכל הארץ.

השבתות והחגים

הלכות השכרת והשאלת כלים לגוי לשבת ודיני שביתת בהמה ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

השכרת מכונות ומלפון ומכשירי חשמל

ואם אין שם הבעלים מופיע על הטרקטור או המונית או האוטובוס, אבל ידוע שהם שייכים ליהודי, טוב להחמיר שלא ישכירם לגוי העושה בהם מלאכה בפרהסיא בשבת.

ואם רוב אנשי המקום דרכם להשכיר כלים אלו, ואינם שוכרים פועלים שיעבדו בהם, למנהג הספרדים יש להקל להשכירם לגוי אפילו בערב שבת, ולמנהג האשכנזים יש להחמיר שלא להשכירם לגוי בערב שבת, אבל קודם ערב שבת יש להקל בזה גם למנהג האשכנזים.

וכל זה אינו אלא כשמשכיר כלים אלו לגוי, אבל לשכור פועל גוי שיעבוד בכלים אלו לפי משכורת, הדבר פשוט שיש לאסור בזה כל שהגוי עובד בהם בשבת.

בדין האמור לעיל בסעיף הקודם לענין השכרת מכונות ומלפון סלולארי וכיוצא בזה, היינו דוקא כשמשכירם לגוי, אבל לענין להשכירם ליהודי שאינו שומר תורה ומצוות וידוע שהוא מחלל שבת, ומסתבר ששוכר דברים אלו כדי להשתמש בהם גם בשבת, אם אין השוכר יכול לשכור דברים אלו אלא אצלו, אסור להשכירם לו, ויש לחוש בזה משום איסור "ולפני עור לא תתן מכשול", אבל אם יכול השוכר לשכור דברים אלו אצל מישהו אחר, אף על פי שמעיקר הדין יש להקל בזה, מכל מקום שומר נפשו ירחק מזה, ובפרט במקום שיש לחוש שמא יפרצו חומת השבת מחמת כן.

מכונות אוטומטיות הפועלות בשבת

יהודי שיש לו מכונות אוטומטיות לכיבוס בגדים, שדרך הפעלתם על ידי שמכניסים לתוכם מטבעות, ומתחילות המכונות לפעול מעצמן על ידי לחיצת כפתור, וכן יהודי שיש לו מכונות אוטומטיות למכירת דברי מאכל ומשקה, שדרך הפעלתם על ידי שמכניסים לתוכם מטבעות, ומוציאים המאכל או המשקה על ידי לחיצת כפתור, מותר להניח מכונות אלו במקום שאין גרים שם אלא גוים, כל שאין ידוע ומפורסם שהן שייכות ליהודי, ואף על פי שהגוים משתמשים בהן גם בשבת, אין לחוש בזה לא משום שביתת כלים, ולא משום מקח וממכר בשבת, ולא משום שכר שבת. ונכון שיתנה מערב שבת שאינו רוצה לזכות בשבת עצמה במעות שהרויח בשבת, אלא רק לאחר השבת.

בניסה אסורה

בהום היום יצא הרב דמתא לשאוף איור צה בצל אילנות, ביקש להיכנס לגן אחד, נטפל אליו גוי, שעמד אף הוא להכנס לאותו גן, והצביע בקנטרנות על השלט המכריז בפתח הגן: ליהודים ולכלבים הבניסה אסורה!

מסתבר איפוא אמר הרב, ששנינו נאלצים לשוב על עקבותינו...